

ת"פ 52714/01/11 - מדינת ישראל נגד יוסף אריש, משה אברהם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 52714-01-11 מדינת ישראל נ' אריש(אסיר) ואח'
בפני כב' השופט בכיר דניאל בארי

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דנה כחלון נגד 1. יוסף אריש ע"י עו"ד תילאווי 2. משה אברהם ע"י עו"ד שלם
הנאשמים	

הכרעת דין

כללי:

1. התביעה מייחסת לנאשמים מספר עבירות: גניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413 ב (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן "החוק"), החזקת נכס החשוד כגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק, החזקת כלי פריצה, עבירה לפי סעיף 409 לחוק, החזקת כלי פריצה לרכב, עבירה לפי סעיף 413 ז' לחוק.
2. התביעה טוענת כי ביום 9/12/09 בין השעות 10:00 ל- 15:30 ברח' קויפמן 2 בתל - אביב, גנבו הנאשמים אופנוע מסוג הונדה מספר רישוי 3559717 השייך ליאיר קלברינו.
3. באותן נסיבות החזיק כל נאשם קסדה, שיש עליה חשד סביר שהיא גנובה ואין בידם להניח שרכשו את החזקה בהן כדין. באותן נסיבות, בתא האופנוע, החזיקו הנאשמים פטיש במשקל 1.5 ק"ג המשמש כלי פריצה, וכן תיק ובו פטיש המשמש לניפוץ שמשות של זכוכית מחוסמת כדוגמת אלו המותקנות בכלי רכב, בלא שיהיה להם הסבר סביר לכך.
3. הנאשמים כפרו במיוחס להם. נאשם 2 טען כי הקסדות הן שלו. שני הנאשמים מסרו כי לא היה להם כל קשר לאופנוע נשוא כתב האישום.

מהלך הדין:

4. פקד עוזי שעיו שהיה באזור חניון "חונים קונים" במערב ראשל"צ הבחין בשני חשודים רוכבים על אופנוע. הקצין תיאר את הנהג ואת האדם שרכב מאחוריו על האופנוע וציין את צבע הקסדות שחבשו. הקצין נחקר ארוכות על הטעות שלו לעניין צבע הקסדות של הנהג והנוסע והבהיר כי מדובר בטעות אנוש שתוקנה על ידו בזיכרון דברים.
- פקד שעיו עשה עלי רושם אמין ביותר על סמך דבריו אני קובע כי הוא ראה את נאשם 2 נוהג באופנוע נשוא הדין ואת נאשם 1 יושב מאחור ביום 11/2/09.
- בהיותו לבד עם הקצין, נאשם 1 מסר לו כי רכב על הקטנוע מאחורו כי האופנוע גנוב.
5. רס"מ דני יפת מסר בעדותו כי ביום האירוע קצין היחידה פקד שעיו התקשר אליו ומסר מספר אופנוע, בבדיקתו התברר כי האופנוע גנוב. העד הגיע עם שוטרים נוספים למקום הבחין בשני החשודים במרחק מסוים מהאופנוע שכל אחד מהם מחזיק בקסדה. הוא עצר את נאשם 1 שטען בפניו כי הגיע יחד עם נאשם 2 במונית מרח' עוזיאל בבת - ים ונאשם 2 שילם על הנסיעה.
6. רס"מ ערן תמיר עצר את נאשם 2 שהחזיק בידו קסדה. הנאשם טען בפני השוטר כי הקסדה שייכת לחבר שלו שצריך לבוא לקחת אותו והכחיש כי הגיע למקום באופנוע.
- ברשותו של נאשם 2 העד תפס 2,000 ₪ ושני טלפונים ניידים.
- בחיפוש באופנוע העד מצא את הכלים המפורטים בכתב האישום.
7. מעדותה של השוטרת בין שטרית מאיה עולה כי היא האזינה להקלטה שנערכה במהלך מעצרו לשיחה בין שני הנאשמים. העדה מסרה כי ציינה ב "א" ובאות "ב" את שמות הנאשמים ערכה תמלול של ההקלטה והעבירה את כל החומר לרבות הקלטת לתיק. הקלטת לא נמצאה.
- הסנגורים התנגדו להגשת התמלול. דחיתי את ההתנגדות וצינתי כי העדר הקלטת עלולה להשפיע על המשקל שיש ליחס לתוכן הדברים.
- לאחר שבחנתי את הסוגיה ונכח ריבוי המקרים בתקופה האחרונה בהם לא מקפידים לשמור על קלטות, החלטתי שלא לייחס משקל לתמלול ההקלטה.
8. מהודעתו שהוגשה בהסכמה של בעל האופנוע מר יאיר קלברינו עולה כי החנה את האופנוע שלו ביום 9/2/09 בבוקר ברח' קויפמן 2 בתל אביב בשעה 15:30 לערך הוא גילה כי האופנוע נגנב. מר קלברינו מסר (ת/12) כי לא היו לו כלי עבודה באופנוע. כמו כן ציין כי הפטישים והתיק השחור אינם שלו.

גרסת הנאשמים:

9. בהודעתו (ת/9) מיום 11/2/09 מסר נאשם 2 כי הגיע למקום במונית עם חברו יוסי ארוש ושילם עבור המונית. הנאשם ציין כי הקסדות שנתפסו הם שלו הוא לקח אותם כיוון שחבר שלו בשם בני היה אמור לבוא לאסוף אותו. העד מסר כי לבני יש קסדה חצי ולכן הביא עימו שתי קסדות. הנאשם סירב למסור פרטים על אותו בני.

הנאשם הכחיש כי אין לו כל קשר לאופנוע הגנוב וכן לכלים שנמצאו באופנוע.

10. בהודעתו (ת/10) מסר נאשם מס' 1: **"...אני לא ידעתי שהאופנוע גנוב הוא נראה בסדר סתם הלכתי עם משה להסתובב משה חבר טוב טוב שלי..."**.

הנאשם נשאל מתי נפגש עם נאשם 2 והשיב: **"...אולי 10 דקות לפני זה ראיתי אותו בראשון ליד האופנוע ועשינו סיבוב כזה סתם..."**. הנאשם מסר כי הקסדה הייתה באופנוע והוסיף כי חבש קסדה לבנה. הנאשם מסר כי התיק עם הכלים לא שייך לו. הוא גם הוסיף כי לא שאל את חברו מהיכן האופנוע.

הנאשם נשאל מדוע מסר גרסה כוזבת כשנעצר וטען כי הגיע במונית מבת ים והשיב: **"...פחדתי הייתי המום ועכשיו אני יודע שאם אני אומר את האמת יש לי סיכוי טוב לצאת לחופשי..."** מזל שראו שהוא נוהג ולא אני..."

בהמשך כשנשאל אם הוא מוכן לעימות עם נאשם 2 חזר בו הנאשם מהודאתו והוסיף: **"...אולי הקצין ראה אותנו עומדים ליד האופנוע..."**.

11. בעדותו בפני מסר נאשם 1 כי פגש את נאשם 2 באופן מקרי. נאשם 2 מסר לו כי בא לקנות טבעות לקראת חתונתו: **"...ראיתי שהוא בא עם קסדה והוא אמר שהוא בא מהבית עם קסדה עם מונית כי חבר צריך לבוא לאסוף אותו עם אופנוע לקחת את הדברים..."**.

הנאשם מסר כי אכן הגיע בחור שלישי עם אופנוע הוא הוסיף כי האופנוע לא היה גנוב אלא שייך לאותו בחור שלישי. העד טען כי בחקירתו במשטרה החוקר רשם דברים שהוא כלל לא אמר.

12. נאשם 2 חזר על גרסתו במשטרה ומסר כי אינו יודע מדוע נאשם 1 מסר פרטים אחרים. הוא הסביר כי לא רצה למסור את פרטי החבר שהיה אמור לאסוף אותו כיוון שלא רצה לסבך אותו עם המשטרה.

הערכת העדויות:

13. הנאשמים עשו עלי רושם שלילי ביותר הם מסרו דברים סותרים לגבי דרך הגעתם למקום. נאשם 1

עמוד 3

הודה פעמיים כי רכב על האופנוע כשנאשם 1 נוהג. לראשונה אמר את הדברים לקצין שהבחין בהם ובפעם השנייה בחקירתו באזהרה. הוא גם הודה בפני הקצין שידע כי האופנוע גנוב.

בפני מסר גרסה חדשה עם האדם השלישי בניסיון להתאים את גרסתו לגרסת נאשם 2 אולם ניסיון זה היה כושל והשקר שבו היה ברור לחלוטין.

14. נאשם 2 מסר גרסה בלתי אמינה וחסרת הגיון. לא הייתה כל סיבה שהוא וחברו יסתובבו עם קסדות ובוודאי שלא הייתה כל סיבה שלא למסור את שם חברו אם אכן גרסתו הייתה תמימה.

סיכומים:

15. נוכח הדברים שציינתי לעיל אני קובע כי ביום 11/2/09 סמוך לשעה 11:30 נהג נאשם 2 באופנוע גנוב ונאשם 1 ישב במושב האחורי של האופנוע מס' רישוי 3559712 אופנוע זה נגנב ביום 9/2/09 בתל אביב בין השעות הבוקר לשעה 15:30.

16. לאור הגרסאות הבלתי אמינות שניתנו ע"י הנאשמים שעשו כל מאמץ להרחיק עצמם מהאופנוע הגנוב ולא נתנו כל הסבר להחזקת אותו אופנוע יש מקום לקבוע לגבי נאשם מס' 2 כי מתקיים בעניינו החזקה התכופה. "החזקה התכופה" הינה חזקה שבועובדה. כפי שנקבע בע"פ 480/98 אלברט בן דוד פרץ נ' מדינת ישראל פ"ד מ"ג (4), 397:

"...על פי ניסיון החיים ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב זמן לא רב לאחר הגניבה בחזקתו של פלוני, על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה... הנאשם רשאי להביא ראיות שיהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהמצאות הסחורה הגנובה בידי, או בכדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידי. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסבריו על הנאשם לא נמצאו מהימן, ולקבוע אם יש בחזקה כאמור, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה, לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם...".

17. במקרה זה שוכנעתי כי נאשם 2 שהיה בעל החזקה ברכב היה מעורב בגניבתו ועל כן עשה כל מאמץ להרחיק עצמו מכל זיקה לאופנועו. נאשם 2 שהחזיק ברכב גם החזיק בקסדות שבעניין לא ניתן כל הסבר משכנע כיצד הגיעו לידי וכן החזיק בכל חפץ שהיה על האופנוע ביניהם הפטישים שלפי חוות דעת מומחה יכולים לשמש כלי פריצה לרכב.

18. לאור כל האמור לעיל אני מרשיע את נאשם 2 בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום למעט העבירה של החזקת כלי פריצה לפי סעיף 409. נראה לי כי פיצול החזקת הכלים בין סעיף 409 לסעיף 413 ז' הוא מלאכותי ולכן אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 409 לחוק.

19. באשר לנאשם מס' 1 נאשם זה הודה מספר פעמים כי ישב באופנוע כשחברו נהג בו. הנאשם היה מודע כי חברו אינו מחזיק כדין באופנוע לכן ניסה לסייע לו במספר גרסאות שקריות שמסר לרבות עדותו בפניי שבה היו פרטים רחוקים מאד מן האמת.

20. בעניינו של נאשם זה נותר בליבי ספק לעניין מעורבותו בגניבה עצמה. הנאשם עשה שימוש ברכב בידעו כי השימוש נעשה בלא רשות הבעלים ועל כן החלטתי להרשיע אותו בעבירה לפי סעיף 413 ג' רישא לחוק.

מאחר וקבעתי כי החזקה ברכב ולתחולתו הייתה של נאשם 2, נאשם 1 מזוכה מיתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 10 פברואר 2014, במעמד הצדדים